

Nr B 276

Av herr **Björkänge**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr B 54, angående förbättrade inkomstförhållanden för distriktsveterinärer m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr B 54 föreslås att distriktsveterinärerna fr. o. m. den 1 januari 1959 skall erhålla förbättrade inkomster dels genom ny praktiktaxa, dels genom höjning av löneplanslönerna. Härigenom skall dessa tjänstemän genomsnittligt erhålla en sammanlagd inkomst av sin tjänst, som överensstämmer med det relativa löneläge, som blev följden av 1952 års reglering av distriktsveterinärernas inkomstförhållanden. Den nya praktiktaxan beräknas medföra en årlig inkomstökning för distriktsveterinärerna om inemot 500 000 kronor och höjningen av löneplanslönerna en ökning om inemot 200 000 kronor.

Det är givetvis riktigt och rimligt att distriktsveterinärerna nu får en inkomstförbättring upp till den nivå som åsyftades vid regleringen år 1952. Men härvid måste man uppmärksamma, att den nya praktiktaxan kommer att bli synnerligen betungande för mera avlägset boende djurägare. För varje av veterinären företaget förrättningsbesök skall enligt taxan utgå ett inställelsearvode av 7 kronor. Är avståndet från veterinärens bostad eller annat ställe inom distriktet, där veterinären i tjänsten uppehåller sig, till platsen för besöket mer än 10 kilometer, skall vid framresan för varje därefter påbörjad sträcka av 10 kilometer av väglängden t. o. m. 50 kilometer utgå ett ytterligare arvode av 2 kronor samt för varje därefter påbörjad sträcka av 10 kilometer ett ytterligare arvode av 1 krona. Om veterinären vid resa för förrättningsbesök begagnar annat färd sätt än resa med bil, skall han i stället beräkna ett ytterligare inställelsearvode efter den tid som åtgått för färden, sålunda att arvodet för en tid utöver 1 timme utgår med 3 kronor för varje påbörjad halvtimme. De avlägset boende rekvisiterna har ju också att betala högre resekostnadsersättningar. För närvarande är distriktsveterinärerna berättigade till en ersättning vid färd med egen bil av 30 öre per kilometer, om bilens tjänstevikt understiger 1 100 kilogram, och eljest med 35 öre per kilometer. De djurägare, som är bosatta på veterinärens stationeringsort, skulle alltså få betala ett inställelsearvode av 7 kronor, medan exempelvis de som bor på ett avstånd av 5 mil från stationeringsorten skulle få betala 30 kronor eller något mer i inställelsearvode och resekostnadsersättning.

I stora delar av vårt land är veterinärdistriktsorganisationen sådan, att avstånden och därmed också inställelse- och resekostnaderna för veteri-

nären blir mycket betungande för djurägarna. I den s. k. jourtjänsten, som innebär att närboende distriktsveterinärer vikarierar för varandra i den utsträckning så behövs för att de skall kunna komma i åtnjutande av den ledighet minst varannan sön- och helgdag som de enligt bestämmelse i statens allmänna avlöningsreglemente är berättigade till, kommer denna olägenhet att framträda än mera. Om, såsom i många fall inträffar, en distriktsveterinär vid jourtjänst får svara för tre olika distrikt, blir resorna långa och kostsamma. Sammalunda blir förhållandet ofta under semester-tider, då en distriktsveterinär till följd av bristen på vikarier får uppehålla tjänsten i två olika distrikt.

De ökade kostnader, som följer av de stora avstånden från veterinärens stationeringsort, medför ofta, att djurägarna i sådana trakter drager sig för att anlita veterinärhjälp även i fall där sådan uppenbarligen hade varit påkallad. Frågan om en lindring i dessa kostnader för mera avlägset boende djurägare har tidigare varit föremål för riksdagens uppmärksamhet. Sålunda hemställde riksdagen 1952 och 1954, att dessa problem skulle bli föremål för utredning. Veterinärtaxeutredningen har vid prövning av frågorna funnit starka skäl för att avlägset boende djurägare, oavsett sin ekonomiska ställning, av staten beredes viss hjälp till bestridande av veterinärens resekostnader. Något förslag i det syftet har emellertid icke framlagts av Kungl. Maj:t. Då den nya praktiktaxan medför ökade kostnader för djurägarna, synes det önskvärt, att samtidigt en lindring genomföres av de merkostnader, som de avlägset boende djurägarna åsamkas.

En lämplig lösning synes härvid vara, att staten svarar för merkostnaderna för veterinärens inställelse och resa till den del som avser avstånd utöver 3 mil från veterinärens stationeringsort. Inställelsearvodet skulle härigenom maximeras till 11 kronor och resekostnadsersättningen till cirka 10 kronor. I de fall då det ytterligare inställelsearvodet beräknas efter den tid som åtgått för färden, bör givetvis statsbidraget beräknas på sådant sätt, att rekvirentens eget utlägg blir av motsvarande storlek. Det bör ankomma på vederbörande utskott att närmare pröva vilket belopp som erfordras vid bifall till vad här förordats. Det bör vidare ankomma på utskottet att utarbeta förslag till härför erforderliga författningsändringar.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen vid behandling av propositionen nr B 54 måtte

dels besluta att kostnaderna för veterinärs inställelse och resa till den del de avser avstånd utöver 3 mil från stationeringsorten eller motsvarande plats må betalas av statsverket i enlighet med vad i motionen anförts;

dels anvisa på tilläggsstat härför erforderligt anslag för innevarande budgetår, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till här-
för erforderliga författningsändringar och medelsanvis-
ningar.

Stockholm den 25 november 1958

Karl Björkänge
